

Ooms Franz °1934

Jeugdijaren

Franz Christian Raymond Ooms werd geboren op 12 april 1934 in Gilly, nu een deelgemeente van Charleroi.

Beroepsleven

Franz Ooms woonde nog lange tijd in bij zijn moeder. Toen hij zijn baantje als monteur in Marcinelle verloor, wilde zijn moeder dat er een definitieve beslissing kwam, want zij was niet meer in staat om haar zoon te onderhouden.

Landloper

Het strafblad van Franz Ooms vermeldt "2 dieften". Verloor hij daarom zijn werk? En maakte hij daarom voor het eerst kennis met een gevangenis?

Op 28 juni 1958 belandde Franz Ooms in de strafinrichting van Merksplas. Op 16 februari 1959 kwam hij vrij, maar in die periode van zeven maanden verhuisde hij telkens tijdelijk naar een strafhuis, naar Wortel, of naar Bergen. Vanuit Charleroi kwam hij vrij.

Een half jaar later werd hij weer opgepakt. Vanaf 1 oktober 1959 tot 9 november 1959 begon hij zijn straftijd in Merksplas, maar verhuisde dan naar Charleroi. Van daaruit vertrok hij naar zijn moeder in Jumet.

Hetzelfde scenario voltrok zich vanaf 6 juni 1963 tot 30 september 1963.

In 1965 was Franz Ooms (31 jaar) ten einde raad. Hij stapte binnen in het kantoor van de adjunct-politiecommissaris van Namen met twee dringende voorstellen: ofwel moest de sociale dienst hem werk, onderdak en voedsel bezorgen, ofwel moest men hem maar ergens naartoe sturen als landloper. Op basis hiervan stuurde de politierechter van Namen Franz Ooms naar de Rijksweldadigheidskoloniën. Zo belandde hij op 30 december 1965 voor de vijfde keer in Merksplas.

Maar Franz Ooms was niet tevreden met die nieuwe toestand. Omdat hij ter plaatse bij de directie geen gehoor kreeg, schreef hij meerdere brieven naar de minister van justitie. Daarin vertelde hij dat hij leed aan tuberculose en dat hij er daarom nooit in zou slagen om een som geld van 2000 Bfr bijeen te krijgen. En die tuberculose was ook de schuld van de instelling, want Franz Ooms weigerde om te overnachten in een onwelriekende slaapzaal, "waar gans de nacht het licht bleef branden". Als tuchtstraf stopte men hem drie dagen lang licht gekleed in een koude cel. En daardoor kreeg hij tuberculose, beweerde Ooms. Hij vermeldde verder dat hij weer bij zijn moeder mocht wonen. Zij zou hem dan wel, omwille van die tuberculose, laten verzorgen in een civiel sanatorium in plaats van dat van Merksplas. Hij voegde er ook nog een verklaring aan toe van het Leger des Heils uit Brussel. Als hij vrij kwam, zouden zij zorgen voor huisvesting en voor tewerkstelling.

Vanuit het ministerie van justitie werden daarna vragen gesteld aan de gevangenisdirecteur van Wortel. Deze beweerde dat Franz Ooms zich niet voorbeeldig gedroeg en dat hij niet eens één vierde van de vooropgestelde som had vergaard. Hij voegde er nog een medisch getuigschrift bij, waaruit bleek dat Franz Ooms in een goede gezondheid verkeerde. Hij was dus eigenlijk een plantrekker en kreeg dus ook geen gelijk van de minister van justitie.

Omdat deze poging voor Franz Ooms niet leidde tot het verwachte doel, richtte hij zijn brieven dan maar naar de eerste minister van het land. Daarin herhaalde hij zijn klachten en kloeg hij de negatieve houding aan van justitie, waarschijnlijk omdat hij een Waal was.

Ooms diende ook nog een klacht in bij de Commissie voor de Rechten van de Mens. Hij gaf toe dat hij ondertussen wel genezen was, maar dat er resterende letsels waren, waardoor hij geen zwaar werk kon verrichten.

Een jaar na zijn internering, op 12 december 1966, werd Franz Ooms vanuit de gevangenis van Charleroi bij een Ministerieel Besluit in vrijheid gesteld, volgens artikel 18 van de wet van 1891.

Franz Ooms kon zich dan gedurende negen jaren handhaven. Blijkbaar had hij de oplossing gevonden voor zijn problemen. Toch kwam hij nog éénmaal in contact met het gerecht. Vanaf 3 november 1985 tot 5 december 1985 verbleef hij in de gevangenis van Saint Hubert. Van daaruit vertrok hij uit de gevangenis naar Laken.

Wat er daarna gebeurde met Franz Ooms, is niet gekend.

KG

Bronnen:

- > Landlopersdossiers in Rijksarchief Antwerpen, via archiefingang M36, RWK 1996-1997.
- > Hilda Polleunus, "De zaak De Wilde, Ooms en Versyp", paper n.a.v. een seminarie staatsrecht 1980-1981.